

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

og -udbuddet, men er ansvarlig for den tekniske side, lovgivningen, hvorefter radiatoradet skal lede Danmarks radio.

Fru Nathalie Lind citerede de negative bemærkninger i min skriftlige redegørelse om det af venstre fremsatte forslag. Jeg skal i den anledning da gerne bekræfte, at når jeg i min redegørelse skrev, at jeg af principielle grunde umiddelbart må stille mig afvisende over for væsentlige elementer i forslaget, er det bevidst, jeg anvendte ordet „umiddelbart“, for jeg vil tro, at efter en debat og i de forhandlinger, der måtte følge, må der være muligheder for at få andre synspunkter også på venstres forslag. Jeg er imidlertid ked af, at fru Nathalie Lind ikke medtog min positive kommentar til venstres forslag, nemlig at betydelige mængder i dette forslag i princippet harmonerer med hovedtanken om decentralisering. Vi er enige om, at tiden er inde til en egentlig regional ordning med regionalt styre. Det er efter min opfattelse hovedsagen. Nu ved jeg ikke, om man skal hænge sig så forfærdelig meget i definitionen af ordet „monopol“; jeg mener ikke, at Danmarks radios omfattende mangeartede virksomhed kan kaldes et monopol, men vi er enige om, at der bør oprettes en lokal programvirksomhed med lokalt styre, altså uden for Danmarks radios styre.

Tanken om, at Danmarks radio afgiver en af de eksisterende radiokanaler til lokalt styret programvirksomhed, er interessant, og den vil vi gerne være med til at drøfte. Jeg er ikke sikker på, at det er omkostningsfrit, og der bliver også problemer med hensyn til styringen — er det 14 små kopier af Danmarks radio, vi skal forestille os, som Niels Højlund f. eks. har udtrykt det? — men det er en sag, der kan drøftes.

Hvad angår et nordisk samarbejde med de andre radiofonier, er det noget, i hvert fald jeg forestiller mig skal ske i Danmarks radios regie.

Jeg blev spurgt direkte, hvad jeg mente med at tegne muligheden for to lokalordninger. Det er, at jeg ikke mener, vi behøver at give slip på tanken om, at først og fremmest kommuner helt i egen regie kan drive en egentlig nærdemokratisk programvirksomhed ved siden af en regional programvirksom-

hed i samarbejde med Danmarks radios provinstjeneste og amtsprogramrådene.

Hvad angår finansieringen — det kan jeg sige til fru Nathalie Lind og til en række andre ordførere — mener jeg principielt stadig væk, at det er rigtigt med en skattefinansiering. Men jeg kan godt tælle og lægge sammen, og jeg kan også godt se, at der ikke er noget flertal for det i denne sal i den givne situation, og derfor er det ikke noget, der skal presses frem, men det er et principielt synspunkt, som ligger længere tilbage, længe før fremskridtspartiet var blevet opfundet.

Socialdemokratiets forslag er et oplæg til debat fra socialdemokratiets kulturudvalg, og jeg mener, man må bemærke, at jeg ikke har lagt mig absolut fast på den ordning. Der er mange muligheder i de kommende drøftelser; det er klart, at radiatoradet er et politisk organ, og det er lige så klart, at intet interesseret og engageret menneske kan være apolitisk. Men deraf følger ikke, at det er den bedste ordning, vi har: at det er partier og folketingspolitikere, der driver Danmarks radio. Det kunne være folk, der er udpeget af kompetente organer, folkevalgte organer, men det behøver ikke nødvendigvis at være medlemmer af folkettinget, og det er det, jeg har lagt op til.

Til hr. Svend Andersen (Rosk. a.) vil jeg gerne sige, at jeg tror næsten, at han er ved at forveksle folkettinget med radiatoradet. Han kommer med et uhyre interessant programforslag, nemlig at lave en fjernsynsudsendelse, der viser det skattefrie samfunds velsignelser. Det er da en idé; jeg er kun sikker på én ting, og det er, at en sådan udsendelse, hvis den var dygtigt og fair produceret, ville blive anklaget af fremskridtspartiet for at være ensidig, fordrejet og venstreorienteret.

Jeg vil også sige til hr. Svend Andersen (Rosk. a.), når han henviser til, at man i andre lande kan få langt billigere fjernsyn, at man må huske på, at det har altid været dyrt for et lille land at drive radio- og fjernsynsvirksomhed. Udgifterne pr. lytter og seer bliver naturligvis her — alt andet lige — langt højere, og det er det, man skal vurdere i forhold til udgifterne i Danmark.

Hr. Bernhard Baunsgaard var ked af, at jeg ikke havde taget ordet „frisind“ som udgangspunkt for mine almene kulturpoliti-